

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 201/2016
15.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.С., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.С., адвоката Д.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 1446/12 од 17.07.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 137/15 од 06.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.С., адвоката Д.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 1446/12 од 17.07.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 137/15 од 06.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 1446/12 од 17.07.2015. године, окривљени П.С. оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци. Том пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног ножа "брице" са дрвеном браон дршком, док је исти обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 23.612,00 динара у року од 90 дана, а да на име паушала плати износ од 3.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени Б.Ф. на основу одредбе члана 258. ЗКП упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 137/15 од 06.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног П.С. и његовог браниоца адвоката

Д.М. и пресуда Основног суда у Суботици К 1446/12 од 17.07.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног П.С., адвокат Д.М., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.С., адвоката Д.М., је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног на подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају бранилац окривљеног П.С. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истог само је формално означио да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, при чему није указао који прикупљен доказ и због чега је незаконит, а из образложења захтева и навода да прикупљени докази не пружају основ за закључак да је окривљени П.С. починио кривично дело у питању, истицањем да се пресуда заснива на исказу оштећеног Б.Ф. који је у супротности са исказом сведока С.П. и није поткрепљен другим изведеним доказима, а да нож,

који представља материјални доказ, као средство извршења предметног кривичног дела никада није вештачен иако је одбрана током поступка предлагала извођење ове доказне радње, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како цитираном одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца сходно ограничењу његових права правима који у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажном решењу, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.С., адвоката Д.М., оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.